

Sygn. akt V **GC 1204/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Stella Czołgowska
Protokolant:	St.sekr.sąd. Monika Jabłonecka

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2017 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda S. K. kwotę 787,20 zł (siedemset osiemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 916,26 zł (dziewięćset szesnaście złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn akt V GC 1204/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 maja 2016 roku powód – S. K. wystąpił na drogę sądową przeciwko pozwanemu – (...) S.A. w Ł. o zapłatę kwoty 787,20 złotych z odsetkami i kosztami procesu.

Z uzasadnienia pozwu wynika, że w dniu 22 marca 2012 roku miejsce miała kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został samochód marki V. (...) o nr rej. (...), należący do M. B.. Sprawca kolizji ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Poszkodowany wobec utraty możliwości korzystania z pojazdu w okresie koniecznym do naprawy pojazdu korzystał z pojazdu zastępczego na podstawie umowy najmu zawartej z innym, niż powód podmiotem zajmującym się najmem pojazdów zastępczych. Poszkodowany z podmiotem tym zawarł umowę przelewu wierzytelności, a następnie od tego podmiotu wierzytelność, tą samą drogą nabył powód. Powód wskazał, że poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego przez okres 24 dni za wynagrodzeniem w wysokości 160 złotych netto dziennie. Całkowity koszt najmu wyniósł 4 723,20 złotych a pozwany odmówił jego zapłaty. Powód zaznaczył, że mimo tego dochodzi jedynie kwoty 787,20 złotych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym V GNc 1552/16 w dniu 3 czerwca 2016 roku Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany zaskarżył skutecznie nakaz zapłaty, wnosząc sprzeciw z dnia 27 czerwca 2016 roku. Pozwany zażądał oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany potwierdził, że likwidował szkodę powstałą w samochodzie marki V. (...), o nr rej. (...), należącym do M. B.. Z relacji pozwanego wynika, że po zgłoszeniu szkody dokonał szczegółowych oględzin pojazdu, sporządził dokumentację fotograficzną uszkodzeń oraz kosztorys obejmujący przewidywane koszty naprawy. Pozwany wywodził bezzasadność dochodzonego przez powoda odszkodowania wskazując w pierwszej kolejności na brak legitymacji czynnej, bowiem w ocenie pozwanego współwłaścicielem uszkodzonego pojazdu jest (...) Bank S.A., a zatem M. B. sam nie mógł dokonać przelewu wierzytelności o odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Zdaniem pozwanego brak było szkody po stronie poszkodowanego. Pozwany stwierdził, że nie poniósł on wydatków na najem pojazdu zastępczego, bowiem w dniu 3 kwietnia 2012 roku zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego, a jednocześnie w tym samym dniu dokonał przelewu na rzecz poprzednika powoda wierzytelności o zapłatę odszkodowania wobec pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W ocenie pozwanego, skoro zatem poszkodowany nie poniósł kosztów najmu pojazdu zastępczego przed zawarciem umowy przelewu, to cesja wierzytelności nie mogła stanowić skutecznej podstawy dochodzenia roszczenia przez powoda. Poszkodowany nie poniósł szkody, gdyż w związku z cesją wierzytelności nie poniósł wydatku z tytułu czynszu najmu pojazdu zastępczego. Pozwany zakwestionował czas najmu pojazdu, wskazując, że powód nie przedstawił dowodu celem wykazania kiedy zakończyła się naprawa pojazdu, w szczególności nie przedstawił faktury dokumentującej naprawę, czy potwierdzenia wydania auta z serwisu naprawczego. Zdaniem pozwanego powód nie wskazał, w jaki sposób poszkodowany korzystał ze swojego pojazdu, do jakich potrzeb wykorzystywał ten pojazd. Pozwany zakwestionował również żądanie w kwocie brutto. Pozwany zaznaczył, że w chwili szkody poszkodowany prowadził działalność gospodarczą, a nadto złożył oświadczenie, że jest płatnikiem podatku VAT i może ten podatek odliczać. Zdaniem pozwanego uszkodzony pojazd używany był do prowadzenia działalności gospodarczej, a zatem poszkodowany powinien był uwzględnić roszczenie w wysokości bez doliczania podatku VAT.

W piśmie procesowym z dnia 27 lipca 2016 roku powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Ponadto, odnośnie kwestii cesji wierzytelności i legitymacji czynnej wskazał, że posiada legitymację procesową. Jego zdaniem, okoliczność, że (...) Bank S.A. jest współwłaścicielem pojazdu, pozostaje bez znaczenia, bowiem należy zwrócić uwagę na istotę umowy przewłaszczenia. Powód podkreślił, że pojazd został oddany przez Bank we władanie poszkodowanemu, do swobodnego korzystania. W ocenie powoda Bank tym samym stracił władztwo nad rzeczą, a poszkodowany stał się samoistnym posiadaczem pojazdu. Posiadanie samoistne jest prawem skutecznym erga omnes, a w konsekwencji tego poszkodowany był uprawniony do dokonania cesji wierzytelności o naprawę szkody w postaci zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, tym bardziej, że uszkodzenie jak i brak możliwości korzystania z pojazdu, nie powodują po stronie Banku żadnych skutków. Odnośnie zasadności samego najmu pojazdu zastępczego powód wskazał, że samochód zastępczy był niezbędny poszkodowanemu, celem realizacji czynności związanych z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej. W zakresie żądania zapłaty należności głównej w kwocie brutto powód zaznaczył, że takie żądanie jest w pełni uzasadnione, co prawda poszkodowany użytkował uszkodzony w kolizji samochód do prowadzenia działalności gospodarczej, niemniej zgodnie z jego oświadczeniem, przy jego zakupie nie został odliczony podatek VAT.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 marca 2012 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki V. (...) o nr rej. (...), którego współwłaścicielami byli M. B. oraz (...) Bank S.A.. M. B. nabył samochód V. (...) nie odliczając podatku VAT. Sprawca kolizji ubezpieczony był w (...) S.A. w Ł..

Tego samego dnia poszkodowany zgłosił szkodę U. T.. W dniu 26 marca 2012 roku przeprowadzono oględziny pojazdu.

W dniu 2 kwietnia 2012 roku uszkodzony samochód został przyjęty do serwisu Z (...) Sp. z o.o. w K.. Tego samego dnia sporządzono kosztorys naprawy i dokonano oceny technicznej naprawy.

M. B., wobec konieczności naprawy pojazdu i tym samym utraty możliwości korzystania z niego w okresie naprawy, zwrócił się do A. L., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) w W., celem najmu pojazdu zastępczego.

Umową zawartą w dniu 3 kwietnia 2012 roku M. B. wynajął od A. L. samochód zastępczy. Samochód został wynajęty za wynagrodzeniem w wysokości 160,00 złotych netto za każdy dzień najmu, na okres naprawy uszkodzonego pojazdu. Tego samego dnia poszkodowany zawarł z A. L. umowę przelewu wierzytelności przysługującą mu względem U. T. o odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

W dniu 5 kwietnia 2012 roku przeprowadzono dodatkowe oględziny pojazdu.

W dniu 16 kwietnia 2012 roku zamówiono części, które dotarły do warsztatu w dniu 20 kwietnia 2012 roku. Wówczas – 20 kwietnia 2012 roku warsztat przystąpił do naprawy pojazdu.

M. B. użytkował samochód zastępczy przez okres 24 dni, tj. do 27 kwietnia 2012 roku i był to zasadny okres najmu pojazdu zastępczego.

W dniu 21 maja 2012 roku A. L. wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 4 723,20 złotych brutto za najem pojazdu zastępczego.

Pismami z dnia 5 kwietnia 2013 roku, 24 maja 2013 roku i 26 sierpnia 2013 roku A. L. wezwała U. T. do zapłaty kwoty 4 723,20 złotych tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego.

Decyzją z dnia 13 maja 2013 roku U. T. odmówiło wypłaty odszkodowania. Wobec odwołania A. L. od powyższej decyzji, ponowną decyzją z dnia 20 sierpnia 2013 roku U. T. również odmówiła wypłaty odszkodowania.

W dniu 31 grudnia 2013 roku A. L. zawarła z S. K. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której S. K. nabył wierzytelność przysługującą uprzednio M. B. względem U. T. o odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

/dowód: umowa najmu nr (...) k. 22-23,

umowa przelewu wierzytelności zawarta między M. B. a A. L. k. 24,

umowa przelewu wierzytelności zawarta między A. L. a S. K. k. 27-28,

faktura VAT nr (...) k. 29,

oświadczenie poszkodowanego i serwisu naprawczego dotyczące czynności związanych z naprawą pojazdu k. 37,

protokół zdawczo-odbiorczy wynajmowanego pojazdu zastępczego k. 43,

wezwanie do dobrowolnego spełnienia żądania k. 54, 56-57, 66-67

oświadczenia poszkodowanego k. 59 i 60,

decyzja U. T. o odmowie wypłaty odszkodowania k. 74 i 75,

akta szkody k. 130-187,

opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D. k. 190-197,

zeznania biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D. k. 249/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, a także w oparciu od opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D., a także w oparciu o jego zeznania.

Sąd wiarygodnymi uznał dokumenty przedłożone przez strony w niniejszej sprawie nie znajdując podstaw by uznać je za nieprawdziwe. Nadmienić należy, że strony również nie kwestionowały ich prawdziwości. Zauważyć jednak należy również, że czym innym jest uznanie prawdziwości dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z ich treści.

Sąd walor wiarygodności przyznał opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D.. Sąd nie miał wątpliwości nie tylko co do prawdziwości opinii, ale również co do jej fachowości i rzetelności. W ocenie Sądu biegły sporządził opinię pełną z uwzględnieniem wszelkich zasad, wynikających ze specjalizacji biegłego. Biegły rzetelnie odpowiedział na pytanie postawione mu w tezie dowodowej. Podkreślić należy, że mgr inż. S. D. jest wieloletnim biegłym, który na potrzeby tutejszego Sądu sporządził wiele opinii. Wszystkie te opinie charakteryzowały się rzetelnością.

Analogicznie Sąd ocenił zeznania biegłego.

Tak ustalony stan faktyczny pozostał niesporny co do zasady między stronami. Podkreślić należy, że pozwany nie kwestionował faktu wystąpienia szkody w samym pojeździe marki V.. Konsekwentnie jednak wywodził, że szkodą nie była w tym konkretnym przypadku potrzeba najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wywodził to z faktu, że poszkodowany tego samego dnia, kiedy najął samochód zastępczy, w związku z czym nie poniósł de facto kosztu najmu, a tym samym nie wystąpiła po jego stronie szkoda wynikająca z konieczności najmu pojazdu zastępczego. Ponadto pozwany zakwestionował okres najmu, wskazując przy tym, że powód nie wykazał tego żadnym dokumentem. Pozwany kwestionował również samą zdolność procesową powoda, wskazując, że poszkodowany nie był uprawniony do przelewu wierzytelności samodzielnie, bowiem współwłaścicielem uszkodzonego samochodu jest również G. (...) Bank. Pozwany wreszcie zakwestionował zastosowanie przy obliczeniu dochodzonej należności stawki VAT, wskazując przy tym, że poszkodowany korzystał z uszkodzonego pojazdu celem prowadzenia działalności gospodarczej.

Analizując stanowiska stron i zebrany w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu roszczenie powoda zasługuje na pełne uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przepisy kodeksu cywilnego (art. 361-363 k.c.) precyzują, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. W sytuacji gdy poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Ponadto w myśl art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) poszkodowany w związku

ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi art. 34 wyżej wskazanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Szkodę majątkową stanowi utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia. Korzystanie z samochodu jest obecnie standardem cywilizacyjnym, a zatem jeżeli osoba pojazd posiadająca utraci możliwość korzystania z niego z uwagi na jego uszkodzenie, ponosi tym samym szkodę. Niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego uznawane jest przy tym za normalne następstwo wypadku komunikacyjnego w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., a zatem jeżeli poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Poszkodowanemu przysługuje wówczas od ubezpieczyciela zwrot wydatków koniecznych, a więc niezbędnych do korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 08.09.2004 r., sygn. akt IV CK 672/03, Lex 146324 oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28).

Na gruncie powyższych przepisów natury prawnej, w ocenie Sądu, pozwany zobowiązany był do zapłaty powodowi odszkodowania w kwocie dochodzonej pozwem, tytułem najmu pojazdu zastępczego. Pozwany bezzasadność roszczenia usiłował wywodzić z twierdzenia, że wobec faktu przelania wierzytelności przez poszkodowanego, na A. L., tego samego dnia, kiedy zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego, szkoda nie wystąpiła. Zdaniem pozwanego refundacji podlegać mogą tylko wydatki rzeczywiście poniesione tytułem najmu. Zdaniem Sądu szkoda w majątku poszkodowanego wystąpiła. M. B. poprzez konieczność dokonania naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji drogowej samochodu, nie mógł z niego korzystać. Podkreślić należy, że samochodem używał między innymi do prowadzenia działalności gospodarczej. Wobec tego zaszła potrzeba wynajęcia przez niego samochodu zastępczego. Najem tego pojazdu dokonał się za ustalonym wynagrodzeniem. W tym miejscu należy zaznaczyć, że choć tego samego dnia poszkodowany i A. L. zawarli umowę przelewu wierzytelności, to dla zaistnienia szkody w postaci kosztów najmu pojazdu nie ma to żadnego znaczenia. Z faktury VAT (k.21) wystawionej przez A. L. wynika, że kosztem najmu pojazdu zastępczego obciążony został poszkodowany. Gdyby poszkodowany nie zawarł z A. L. umowy przelewu wierzytelności, sam musiałby dokonać zapłaty tej kwoty, a zatem przysługiwałoby mu roszczenie o naprawienie szkody związanej z najmem pojazdu zastępczego. Praktyką przyjętą przez podmioty profesjonalnie trudniące się najmem pojazdów zastępczych jest zawieranie z poszkodowanymi umów przelewu wierzytelności. Nie oznacza to, że przez fakt zawarcia takiej umowy, także w dniu zawarcia umowy najmu, szkoda nie wystąpiła. Szkoda ta wystąpiła w majątku poszkodowanego, jednak poszkodowany wiedząc, że musiałby ponieść koszt najmu pojazdu i następnie dochodzić od pozwanego naprawienia wynikłej z tego szkody, dokonał przelewu wierzytelności na podmiot, który profesjonalnie zajmuje się tego typu czynnościami. Dodać należy, że koszt związany z najmem pojazdu zastępczego, który i tak musiałby ponieść poszkodowany, i który niewątpliwie stanowiłby szkodę w jego majątku, wziął na siebie inny podmiot, ale absolutnie nie powoduje to utraty przez uszczerbek w majątku poszkodowanego rangi szkody, do naprawy której zobowiązany jest zakład ubezpieczeń. Sąd nie uwzględnił zatem zarzutu pozwanego, iż warunkiem żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego jest poniesienie tych kosztów przez poszkodowanego, a tym samym udokumentowanie zapłaty. Szkodą majątkową jaką ponosi poszkodowany jest konieczność uiszczenia kosztów najmu pojazdu. Dozwołą formą zapłaty może być przelew wierzytelności. Zdaniem Sądu zapłata za fakturę nie musi nastąpić w formie gotówkowej. W niniejszej sprawie nastąpiła cesja wierzytelności, która jest formą rozliczenia. Z chwilą skutecznego przelewu wierzytelności, nabywca nabywa uprawnienia wierzyciela i tym samym legitymację procesową.

Pozwany kwestionował okres najmu stwierdzając, że powód nie wykazał zasadności najmu pojazdu zastępczego na okres 24 dni. Zważyć jednak należy powód dochodząc należności za 4 dni najmu przedłożył, a tym samym wykazał stosownymi dokumentami okres najmu. Po pierwsze powód przedłożył protokół zdawczo-odbiorczy, z którego wynika okres najmu pojazdu zastępczego (k. 43); powód przedłożył oświadczenie poszkodowanego (k. 60), w którym poszkodowany oświadczył, że uszkodzony samochód służył mu do prowadzenia działalności gospodarczej – dojazdów do klientów; powód przedłożył również oświadczenie poszkodowanego i serwisu naprawczego (k. 37) dotyczące wszelkich czynności podjętych w celu usunięcia szkody w uszkodzonym pojeździe w okresie od chwili zgłoszenia szkody do dnia rozpoczęcia naprawy. Zważyć należy, że powód zażądał przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, między innymi na okoliczność procesu i czasu naprawy. Biegły mgr inż. S. D. w swojej opinii stwierdził, że okres najmu pojazdu zastępczego z uwzględnieniem procesu likwidacji szkody wynosił 24 dni. Taki okres najmu

w ocenie biegłego uznać należało z uzasadnioną. Biegły stwierdził również, że technologiczny czas naprawy wynosił 3 dni. Stwierdzenia biegłego znalazły zatem odzwierciedlenie w stanowisku powoda i dokumentach przez niego przedłożonych. Biegły ocenił również, że zastosowana przez podmiot dokonujący najmu pojazdu stawka czynszu najmu odpowiadająca klasie wynajętego pojazdu mieściła się w granicach stawek stosowanych przez inne tego typu podmioty, świadczące tego typu usługi na rynku lokalnym. Dodać należy, że Sąd w pełni podziela opinię biegłego i czyni ją swoją. Pozostając na gruncie zastosowanej stawki czynszu najmu, w ocenie Sąd żądanie powoda zapłaty odszkodowania odpowiadającemu wysokości czynszu najmu za 4 dni w kwocie brutto jest jak najbardziej uzasadnione. Co prawda pozwany kwestionował żądanie z uwzględnieniem podatku VAT, niemniej powód przedłożył oświadczenie poszkodowanego (k. 36), że przy zakupie uszkodzonego pojazdu, pomimo, że poszkodowany prowadził działalność gospodarczą, nie zastosowano odliczenia podatku VAT, a poszkodowany dokonując zakupu tego pojazdu uścił cenę brutto. Oznacza to, że M. B. pomimo prowadzonej działalności gospodarczej nie umieścił zakupionego samochodu w tzw. środkach trwałych przedsiębiorstwa, i tym samym zapłacił pełną cenę z uwzględnieniem podatku VAT. Oznacza to, że zakupiony samochód nie był używany przez niego tylko i wyłącznie do prowadzenia działalności gospodarczej, ale również poszkodowany używał tego pojazdu do zaspokajania codziennych potrzeb – dojazd do domu, do pracy, na zakupy itp. Wobec powyższego A. L. wynajmująca poszkodowanemu samochód zastępczy słusznie do należnej kwoty netto czynszu za 24 dni najmu doliczyła należny podatek VAT. Zatem powód słusznie domagał się zapłaty odszkodowania w wysokości czynszu za 4 dni powiększonego o stawkę podatku VAT.

Odnosząc się do kwestii zdolności procesowej, podzielić należy stanowisko powoda, że okoliczność, iż (...) Bank S.A. jest współwłaścicielem pojazdu, pozostaje bez znaczenia, bowiem Bank oddał ten samochód we władanie poszkodowanemu, do swobodnego korzystania. Bank utracił władztwo nad rzeczą, a M. B. stał się samoistnym posiadaczem pojazdu. Prawo posiadania stało się tym samym skuteczne wobec każdego innego podmiotu, co w dalszej konsekwencji uprawniało go do – po pierwsze – podjęcia czynności związanych z likwidacją szkody (dokonał zgłoszenia szkody, oddał pojazd do naprawy), po drugie – wynajęcia na okres naprawy pojazdu uszkodzonego – samochodu zastępczego. Należy również wskazać, iż (...) Bank S. A. w piśmie z dnia 29 maja 2012 r. wyraził zgodę na wypłatę pozostałego odszkodowania poszkodowanemu M. B. (k. 95) . Nie ma zatem wątpliwości , iż Bank wyraził tym samym zgodę na dochodzenie dalszych roszczeń przez poszkodowanego.

Reasumując powyższe wywody, roszczenie powoda zasługiwało na pełne uwzględnienie. Powód posiadał zdolność procesową do występowania w procesie, co kwestionował pozwany, a o czym była mowa powyżej, powód wykazał również samą zasadność roszczenia – wykazał zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego na okres 4 dni, wykazał też wysokość stawki dziennej czynszu najmu a także zastosowaną wysokość stawki VAT. Wbrew twierdzeniom pozwanego powód wykazał, że wydatek na najem pojazdu zastępczego był celowy i ekonomicznie uzasadniony.

Na marginesie należy zaznaczyć, że Sąd oddalił wniosek pozwanego o zwrócenie się do Wydziału Ewidencji i Rejestracji Urzędu Miasta w T. o udzielenie informacji czy na poszkodowanego M. B. zarejestrowane były w dniach od 3 kwietnia 2012 roku do 27 kwietnia 2012 roku samochody osobowe, a jeżeli tak to jakie. Pozwany nie wykazał, by samodzielnie nie mógł otrzymać tych informacji.

Mając na uwadze powyższą argumentację i uznając roszczenie powoda – S. K. za uzasadnione, Sąd na podstawie art. 822 § 1 k.c. zasądził od pozwanego – (...) S.A. w Ł. kwotę 787,20 złotych z odsetkami za opóźnienie od 21 lipca 2012 roku do dnia zapłaty. W zakresie odsetek Sąd postanowił na podstawie art. 481 § 1 k.c..

W zakresie kosztów Sąd postanowił na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu i zasądził całość tych kosztów od pozwanego na rzecz powoda kwotę 916,26 złotych, na którą to kwotę złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 40,00 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 360,00 złotych, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych oraz połowa wynagrodzenia biegłego w kwocie 499,26 złotych.